

Domů

Oksana Stomina

báseň

1 min

Věrnosti ptáků ke svému domovu se říká „filopatrie“.

Věnováno nuceným přesídlencům...

Můj milovaný domove, můj drahý hrade...

Kde jsi teď? Jak se máš beze mě?

Kdo tam teď dýchá, kdo se směje,

Kdo rozkrádá veteš a zbytky srdce

A zkouší si moje všední štěstí?

Kdo vynese jako smetí všechny mé fotografie

A sundá z poliček obrázky mých dětí?...

Tak tedy přišlo stadium popírání.

Tato bolest je všudypřítomná a trochu čapí,

Strašně těžká a tlačí mi na ramena.

Ale duše stále míří k tobě.

Ale duše je věrný nezastavitelný pták –

Neoblomně krouží nad děravou střechou,

Jako nad dočista vypleněným hnízdem.

Odkud má, křehule, tuhle neoblomnost, tu

Schopnost nevzdávat se a věřit do konce?

Moje malé ptáče, opatruj svá křídla

A svou schopnost navracet se domů!